

EFFATA

Periodiek van de Effatagemeenschap Nijmegen

Licht

In dit nummer

Wij staan deze periode stil bij de mensen van wie we afscheid hebben genomen, pagina 3

Een boekbespreking over rouw vindt u op pagina 4

Op 8 september vond de Effatadag plaats. Drie parochianen werden in het zonnetje gezet. Meer hierover leest u op pagina 6 en 7.

We kennen Pieter Theo Zuurbier in vele gedaanten: koster, voorganger en fotograaf. In een interview onthult hij nog meer kanten van zichzelf, pagina 8, 9

Het missionaire werk gaat door. Nadia Kroon praat u bij op pagina 10

Effata hield een boekenmarkt. Hoe dat er uitzag ziet u op pagina 14, 15

Met name tijdens de lange, donkere avonden zijn we, denk ik, het meest geneigd om gezellig bij elkaar te kruipen. We willen graag onze dierbaren om ons heen, als buiten de nacht koud en kil is. Toch is dat niet altijd mogelijk. Met name doet dat pijn als iemand je ontvallen is die je zeer dierbaar was.

Ik moest daaraan denken toen ik weer bij een vlammenzee stond. Niet een gevaarlijke vlammenzee, maar een zee van lichtjes aangestoken in een kapel waar men overleden dierbaren kon herdenken. Het was jaren geleden in een van de kerken waar ik heb gewerkt. Ik moest toen denken aan de herdenking die een van die dagen op de begraafplaats had plaatsgevonden. Enkele honderden mensen, veel van hen niet eens christelijk, waren daar naartoe gekomen. Om een lichtje aan te steken en te dragen in de duisternis.

“... lichtjes zijn een koppig verzet tegen de duisternis’

Deze lichtjes zijn een koppig, menselijk verzet tegen de duisternis, die zoveel groter lijkt. Het is een lichtje dat durft te beweren dat te midden van rouw en pijn de liefdevolle verbondenheid blijft. Eén lichtje is al zo'n daad van verzet, maar honderden lichtjes samen... dat spreekt van een besef dat in trouw en rouw wij als mensen met elkaar verbonden zijn. Onze liefde, samengebundeld tot een zee van licht, kan zelfs de grootste duisternis verdrijven.

Laten we zo ook samen de donkere maanden ingaan. Met elkaar, met onze geliefden. Zij die leven hier en zij die leven 'daarginder', in de wereld die nu nog voor ons verborgen is. De wereld waarin het Eeuwige Licht straalt. Laten we in elke activiteit en viering waarin we samenkomen, of op elk moment waarin we in gebed verbonden zijn vanuit de plek waar we wonen, elkaar herinneren aan dit licht.

Zodat we weten dat zelfs op de kilste, donkerste avond, wij nooit alleen zullen zijn.

Nadia Kroon O.P.

Morgen mis ik jou

*Jij, met wie ik leefde
jij, met wie ik deelde lief en leed
jou mis ik vandaag en morgen
jou mis ik in de toekomst
jou mis ik niet minder maar meer*

*Jij, met wie ik leefde
jij, met wie ik deelde
jij bent er in mijn gemis.
Jou wil ik nog vertellen
jou wil ik nog raadplegen
jou wil ik nog zeggen...*

*wist je al
heb je al gehoord?*

*Wie mij vraagt
'hoe lang is het al geleden?',
verwart mij,
verhindert mij te voelen
en te zeggen:
ik mis jou
ik mis je morgen.*

Marinus van den Berg

Allerzielen 2024

*De mensen van voorbij
wij noemen ze hier samen.*

*De mensen van voorbij
wij noemen ze bij namen.*

*De mensen van voorbij
zij blijven met ons leven.*

*De mensen van voorbij
ze zijn met ons verweven.*

Naar Hanna Lam

Mevrouw Els Bartelink - Thissen 94 jaar

De heer Gerard Bartelink 99 jaar

Mevrouw Maria Vos - Koevoets, 94 jaar

Mevrouw Nel Appels - van Heyst, 83 jaar

Mevrouw Ans Grabowski - Gervers, 73 jaar

Mevrouw Cisca Verhagen - van de Ven, 97 jaar

Mevrouw Uschi Hafner, 35 jaar

Mevrouw Alice Tesser - van Bergen 90 jaar

Mevrouw Griselda Arends, 83 jaar

*Samen met hun dierbaren zullen wij onze overleden parochianen herdenken
op zondag 3 november tijdens de viering van 10.30 uur*

Boekbespreking

F. Van der Linden en P. Webeling, *Hoe besta je na?* Uitgeverij Luitingh-Sijthoff, 2023, 192 pagina's. ISBN: 9789021045320. Prijs 21,99 euro

'Hoe besta je na?' was afgelopen jaren één van de best gelezen interviewseries in de Volkskrant. Frenk van der Linden en Peter Webeling gingen in gesprek met een twintigtal bekende en minder

bekende Nederlanders over het verlies van een dierbare.

Als de dood een geliefde wegneemt - een partner, een vader, een moeder, een kind, een vriend, een dierbare collega - zitten we vaak verlegen om woorden die het verdriet en de pijn draaglijk maken, bezweren en zin geven. Waaruit bestaat rouw eigenlijk? Is het mogelijk troost te vinden? Hoe leef je verder? Kan het verlies je wonderlijk genoeg verrijken? De gesprekken over verlies, liefde en troost leidden tot een serie indringende portretten. Begin dit jaar hebben de interviewers deze portretten gebundeld in een boek met de titel *Hoe besta je na?*

Rouwen is de kunst van het loslaten. Rouw is wellicht de meest particuliere emotie van een mens, concluderen de schrijvers. De dood vraagt een puur persoonlijke omgangsregeling. En dat wordt duidelijk tijdens het lezen van het boek. De verhalen zijn stuk voor stuk getuigenissen van het zoeken naar een variant op de kunst van het loslaten. Iedere nabestaande heeft een eigen manier van verwerken, gedenken, doorleven of juist dòòrleven.

Pianist Mike Boddé over zijn ouders die kort na elkaar zijn overleden: 'Kennelijk denk ik onbewust: ze zijn er nog, ze zijn maar een klein beetje dood. Daar kan ik mee leven. Maar helemaal dood? Zover ben ik nog niet'.

Of ex-politicus Johan Remkes over zijn vrouw: 'In de eerste dagen explodeer je. Het huis dat we net samen hadden gekocht...daar wilde ik niet meer in wonen. Later ben je blij dat je toch bent blijven wonen, omdat het iets is wat je met haar hebt gedeeld'.

Of schrijfster Anna Enquist over haar 27-jarige dochter die op De Dam in Amsterdam verongelukte: 'Als een mens hard valt, valt-ie buiten de taal'.

Of Boris Dittrich over zijn moeder die euthanasie wenste: 'Als politicus had ik altijd gestreden voor het recht op vrijwillige euthanasie. Maar als zoon werd het een conflict met mezelf en mijn moeder. Een ingewikkelde, beladen tijd. Haar dood emotioneert me nog steeds, maar ik heb er inmiddels vrede mee. Zij heeft uiteindelijk geaccepteerd dat haar zoon homo was, ik heb uiteindelijk geaccepteerd hoe zij haar leven wilde leiden en beëindigen'.

Het verhaal van Lucie Hubert en Arthur Kortenoever over hun zoontje dat plotseling niet meer aan boord van hun boot blijkt, is uiterst pijnlijk en laat duidelijk zien hoe verschillend mensen hun verlies beleven. Soms zó verschillend, dat het hen uit elkaar drijft. Terwijl het verdriet hen tegelijkertijd onlosmakelijk voor altijd met elkaar verbindt.

De portretten laten zien dat er geen eenduidig antwoord bestaat op de vraag *Hoe besta je na?* Rouw is niet algemeen, en het pad van de rouw is onvoorspelbaar en grillig. Het is een pad van (terug)vallen en (weer) opstaan. In de essays in dit boek rekenen verschillende schrijvers dan ook af met de klassieke rouwverwerking en de stadia die nabestaanden daarin zouden doorlopen; ontkenning, boosheid, onderhandeling, depressie, acceptatie. Rouw is hoogstpersoonlijk en hangt ook nog eens af van de persoon om wie we rouwen.

In het boek worden de interviews afgewisseld met vijf essays. Deze gaan over de toenemende individualisering van de samenleving en wat die doet met rouwen in deze tijd. Door de individualisering zijn er minder rouwrituelen. Vroeger was een rouwende aan zijn of haar kleding herkenbaar, en de rouw werd gedeeld met de gemeenschap waarvan de overledene deel uitmaakte. Een verlies aan fysiek contact wordt nu deels digitaal gecompenseerd. Facebook en Instagram staan vol gedeelde rouw. Er zijn speciale Facebookgroepen en websites waar je terecht kunt; van WhatsApp naar publieke rouwdialoog.

Ik werd erg geraakt door het essay van tv- presentator en schrijver Leo Fijen. Want regelmatig maak ik uitvaarten mee waarin ik iedere religieuze dimensie mis. Onder de titel 'Steeds vaker met lege handen aan het sterfbed', gaat Fijen in op de ontkerkelijking in onze samenleving, en het daarmee gepaard gaande verlies van rituelen. Leo Fijen begeleidt de laatste jaren veel stervenden in verpleeghuizen. Hij zegt: 'Telkens realiseer ik me dat we voorbij leven aan de dood. Sterker nog, we praten niet met elkaar over het sterven, ons eigen sterven. Juist daarom beseffen we veel te weinig hoe bijzonder het geschenk van het leven is. De realiteit van de dood opent de deur voor het geschenk van het leven. Als ik bij een sterfbed kom van een vader of moeder, zie ik vaak kinderen met lege handen bij het afscheid staan. We leven ver verwijderd van de dood. We zijn nauwelijks nog deel van een gemeenschap die kan troosten en we hebben er geen nieuwe rituelen voor in de plaats gekregen, behalve veel foto's en cd-muziek'.

Feijen realiseert zich heel goed de verminderde relevantie van kerk en geloof in het leven en sterven van mensen. Maar toch pleit hij ervoor, en de kerk zou daarin veel meer bereidheid kunnen tonen, dat rituelenbegeleiders en uitvaartondernemers in de stervensfase en bij het laatste afscheid vaker een beroep doen op de schat van eeuwenoude rituelen. Dat maakt het afscheid minder kaal en geeft troost bij onomkeerbare momenten. Het leert dat de dood niet het laatste woord heeft. Feijen: 'Dood is niet dood, maar de dode staat op. In onze harten als we elkaar de liefde verklaren op de drempel van leven en dood, en als we in de intimiteit van het sterfbed troostende rituelen met elkaar mogen delen Dan is er troost door alle sterven heen'.

Het boek *Hoe besta je na?* is een aangrijpend boek. Het is geen boek om aan één stuk door te lezen. Daarvoor zijn de verhalen te zwaar. Er is zoveel verdriet. Ik heb het boek regelmatig opzij moeten leggen om een getuigenis te laten bezinken. Maar de getuigenissen bieden ook herkenbaarheid en dat is troostvol.

Betty Smits van Sonsbeek

Column

Arjan Broers

Intiem. Niet persoonlijk

Toen ik drie jaar geleden begon te werken als pastor van de Dominicus in Amsterdam merkte ik al snel hoe weinig ervaring ik had in samen bidden. Formules bidden, dat kende ik wel. Maar aan het begin of aan het einde van een gesprek met een persoon of een groep een gebed uitspreken? Zomaar uit het hoofd en uit het hart? Ik had het nooit geleerd en voelde me onbeholpen.

Maar ik voelde me niet alleen onbeholpen omdat het onwennig was, maar vooral omdat het zo ontzettend intiem bleek te zijn. Zouden katholieken daarom zo dol zijn op het bidden van vaste gebeden, omdat ze op die manier de intimiteit van het directe contact met de Levende uit de weg kunnen gaan? Waar vooral traditionelere protestanten al heel vroeg leren om te spontaan en met eigen woorden te bidden, is de katholieke kerk nog steeds heel goed in het ritualiseren of zelfs abstraheren van wat eigenlijk ontzettend intiem en van levensbelang is.

Ik bedoel dat niet laatdunkend – nou oké, een beetje dan. Want ik zie ook hoe belangrijk het is om taal en momenten te creëren waarin wat heel intiem is tot uiting kan komen. Alleen: als het helemaal geritualiseerd is – zoals bijvoorbeeld de eigenlijk prachtige schuldbelijdenis aan het begin van de Mis – dan wordt het nietmeer verstaan als iets heel intiems, laat staan als Goed Nieuws.

Dit is een beetje abstract. Ik maak het simpeler. Als ik dit schrijf zijn we op weg naar Allerzielen. In onze kerk is het dan extra druk en we hebben een ritueel waarin honderden mensen naar voren komen om een kaars op te steken en een briefje met de naam van een geliefde dode in een mand te leggen. Mij valt altijd op hoe weldadig dit ritueel is, hoezeer het mensen troost en voedt. De mensen die naar voren komen hebben vrijwel allemaal hun blik naar binnen gekeerd, hun geliefde dode voor ogen. En tegelijkertijd zien en voelen ze om zich heen dat zij niet de enigen zijn die rouwen.

Hoe langer ik dit werk doe, hoe meer ik begin te zien dat waar geloof over gaat heel intiem is én niet persoonlijk. Het gaat over wat wij ten diepste zijn: sterfelijk en kinderen van God, elk met onze eigen gaven en verwondingen. Dat geldt voor ons allemaal. En tegelijk is het heel spannend en gevoelig om wie je ten diepste bent tot uiting te brengen en te delen met een ander en met God.

Ik wens onze kerken toe dat we er beter in worden om in het vieren allebei de kanten recht te doen. Door niet alles strikt individueel te maken, zoals onze samenleving vaak wil, of het juist veel te ritualistisch te maken, zoals de traditionele kerk vaak wil. Maar om in plaats daarvan ruimte te maken voor het intieme dat over ons allemaal gaat.

Effatadag 2024

Zondag 8 september. Velen van ons waren terug van vakantie, de zomerperiode liep ten einde... dus was het tijd voor de traditionele Effatadag. Zuster Nadia Kroon, die deze dag met onze pastor René Klaassen in de viering voorging, zei het zo mooi aan het einde van haar overweging: 'Wij hebben een boodschap. Het is een boodschap van gemeenschap. Van erbij horen. Want niemand zou alleen moeten zijn. Een uitgestrekte hand, een vriendelijke glimlach, een uitnodiging. Neem het alsjeblieft van me aan dat deze gemeenschap hier, dat jullie, daar goed in zijn.' Versterken van onze gemeenschap was ook het motto van de Effatadag.

Na de viering dronken we, zoals elke zondag, een lekker kopje koffie of thee. Onze medeparochiaan Fritzi Roberts had, speciaal voor deze dag, iets lekkers gemaakt bij de koffie. Daarvoor weer hartelijk dank, Fritzi. Terwijl de kopjes werden opgehaald door de mensen van onze koffiegroep, nam pastor René Klaassen het woord. Op deze plaats ook een extra woord van dank aan onze onvolprezen koffiegroep, elke zondag in de weer met de koffie en de thee.

René vertelde dat op deze Effatadag, traditiegetrouw, een aantal mensen in het zonnetje gezet worden. Ze zijn daarvoor uitgekozen door het pastoraal team en het locatieteam. Dat heeft te maken met hun verdienste, de trouw aan de club en de passie waarmee deze personen hun werk voor onze gemeenschap altijd doen of gedaan hebben.

Eerst werd *Anton van der Meer* naar voren geroepen. Anton werd geprezen om zijn jarenlange inzet voor diaconie. Jaren terug (René was toen nog 20 jaar!) was hij al actief bij de Nijmeegse missieraad 'Mirano'. René: 'Vele diaconale acties zijn tot op het moment van vandaag met de jouw bekende passie succesvol georganiseerd in onze parochie. Door de week komen we je meermaals tegen met dozen voedsel voor de Voedselbank, folders en flyers voor de diverse diaconale activiteiten. Jouw kraam met infomateriaal voor de vastenactie, Solidaridad, Oekraïne-actie, en ik kan nog wel even doorgaan, zijn bij eenieder bekend. Anton, en ook Magda, jullie verdienen lof en waardering hiervoor'. Na een bloempje en een heerlijke fles wijn, volgde een hartverwarmend en welverdiend applaus.

Daarna werd *Peter Brink* naar voren geroepen. René noemde hem een magistraal voorbeeld van trouw, verdienste en passie. René: 'Peter, jij bent de onmisbare schakel geweest bij alles wat het kerkgebouw betrof. Je was al die jaren de vakman in technische zaken. Overal in het gebouw, op het dak, in de dakgoot, de klokkentoren, de zolders was je te vinden om dingen te repareren of aan te leggen. Denk ook aan de grote kerststal, de beweegbare adventskrans en de spandoeken voor kerkbalans en monumentendag. Je hebt dit werk altijd met passie gedaan. Effata en voorheen de Dominicus parochie, zijn rijk geworden door jouw vrijwilligerswerk. Je trouw aan onze gemeenschap is blijvend, zo merken we ook nu nog menigmaal. We willen ook Loes betrekken in deze lofrede, al is het alleen maar omdat ze je zo vaak aan ons 'afstond'. Helaas kan zij er door ziekte vandaag niet bij zijn. Maar het bloemetje is voor haar, en de fles wijn voor jou'. Er volgde een groots en lang applaus.

De derde lofzang was bedoeld voor *Twan Brouwers*. Hij was echter verhinderd. Een week later werd hij na de viering door René in het zonnetje gezet. René kent Twan en Ine al heel lang, en daarmee ook hun trouw aan onze geloofsgemeenschap. René: 'In het verre verleden waren jullie beiden betrokken bij de gezinsvieringen. Jullie kinderen zaten in het koor en prachtig fluitwerk klonk er bij de hoogfeesten. Wat trouw betreft: Twan, al die jaren, tot op de dag van vandaag, ben je lid geweest van ons zangkoor, de Schola. Je wijze uitspraken en adviezen aan de vergadertafels maar ook daarbuiten zijn befaamd. Voor het bestuurswerk en je werk voor de diaconie zijn we je zeer dankbaar. Je doet het werk het liefst onopvallend, maar je werk en je wijze raadgevingen zijn erg waardevol. Ook bij tegenslagen als ziekte, waarmee je vele malen werd geconfronteerd, had je steeds weer het vermogen er het beste van te maken. Je was een voorbeeld voor je kinderen. Een van hen, Sanneke, is momenteel een gewaardeerd voorganger. We herkennen in haar woorden dezelfde bewonderingswaardige wijsheid. Geweldig bedankt!' Ook hier een welgemeend applaus.

Vervolgens werd de koffie vervangen door een glas wijn, bier of fris. Plots klonk een feestlied door de kerk, door wie anders geschreven en gecomponeerd dan Françoise, een van onze gewaardeerde dirigenten van de Schola. Daarna werd de lunch geserveerd. We konden weer genieten van heerlijke hapjes, bijna traditioneel verzorgd door Monica en Paul de Kerf. Ook jullie veel dank. Daarna werden we nog verrast met een heuse parochiequiz. Iedereen deed geanimeerd mee en Peter Nissen, onze Effata Maarten van Rossum, gaf bij diverse vragen informatief en verrassend commentaar. Rudie Luiken won de quiz en ontving een zilveren peper en zout stelletje in de vorm van twee uilen, aangeschaft op de AVP rommelmarkt. Het bleef nog lang heel gezellig. We gaan deze traditie zeker voortzetten.

Ger Gerrits

En het was nog lang gezellig!

'Innerlijke schoonheid is de kracht van ieder mens'

In gesprek met Pieter Theo Zuurbier

Hij vervult veel taken binnen Effata: koster, lid van de werkgroep liturgie en medevoorganger. Dat doet hij met veel toewijding. Wat drijft hem in dit vrijwilligerswerk? Wat drijft hem in zijn dagelijks leven? In dit interview wil Pieter Theo dat delen met de lezers van ons parochieblad.

Van het Westen naar het Oosten

Pieter Theo Zuurbier werd in 1968 geboren in Spanbroek, een klein dorp tussen Hoorn en Alkmaar. Samen met zijn zusje groeide hij op, op de boerderij van zijn ouders. Toen hij tien jaar was, verhuisde het gezin naar de Achterhoek, naar Lichtenvoorde. Hij ging er naar de basisschool, naar de middelbare school en vervolgens naar de kappersopleiding in Doetinchem. 'Ik heb altijd drie dingen willen worden toen ik nog kind was', vertelt hij, 'kapper, onderwijzer of priester. En als ik zo terugkijk, vind ik dat ik dichtbij mijn gevoel ben gebleven. Alles wat ik toen wilde, is min of meer gerealiseerd.' Maar het kappersvak werd zijn beroep. Eigenlijk was het een roeping. Want de passie waarmee Pieter Theo daarover praat, is groot.

Een gedreven kapper

'Het kappersvak zit in de genen', zegt hij. 'In de familie van mijn vaders kant komen veel kappers voor. Als kind pakte ik al stiekem de pop van mijn zusje. Die pop had van dat haar waar je rollers in kon draaien. Dat vond ik zo leuk. Vanaf mijn zestiende jaar zit ik al in het vak. Het hele opleidingstraject tot kapper duurde vijf jaar, maar voordat je het vak echt in je vingers hebt, ben je tien jaar verder. Nu is het werk mijn tweede natuur geworden. Volgend jaar ben ik 40 jaar kapper. Al 23 jaar werk ik in Arnhem in dezelfde zaak, bij Nature Hair Experience aan de Jansbinnensingel. Ook heb ik lesgegeven aan collega kappers in de vorm van kapperstrainingen. Het is een boeiend vak met uitdagingen.'

Pieter Theo houdt van zijn vak omdat hij graag met mensen omgaat. Hij is oprecht geïnteresseerd in de

mensen die bij hem in de stoel zitten. 'Ze hoeven natuurlijk niet te praten maar de verhalen komen vanzelf', vertelt hij. 'Het zijn vaak heel bijzondere verhalen. Met cliënten die al jaren komen, bouw je een band op. Je informeert naar hun wel en wee. Je weet bijvoorbeeld dat ze op vakantie zijn geweest. Dan vraag je hoe die vakantie was. Je ontmoet ook diepere lagen in mensen. Ze vertrouwen je veel toe. Ik was een keer bezig met een kleuradvies aan een dame. Ik merkte dat ze er in gedachten niet echt bij was. Toen ik verder met haar in gesprek raakte, begon ze te vertellen over haar overleden dochter. Dat verhaal moest er kennelijk eerst uit. Ik vind het goed dat mensen hun verhaal aan mij vertellen. Ik zeg vaak: "Je kunt het beter hier vertellen dan bij de psycholoog. Die moet je nog betalen", nou ja...', lacht Pieter Theo, 'bij mij moeten ze ook betalen. Maar dat is anders'.

Het vak ligt Pieter Theo ook zo na aan het hart omdat hij creatief is en graag creatief bezig wil zijn. Het kappersvak heeft de laatste decennia een grote ontwikkeling doorgemaakt en het kent veel gradaties. Op de website van Nature Hair Experience schrijft onze parochiaan hoe deze rustige omgeving hem inspireert om dagelijks mooie kapsels te creëren, die passen bij iemands persoonlijkheid. Pieter Theo: 'Mijn passie is om deze inspiratie in het kappersvak tot uiting te brengen. Want innerlijke, natuurlijke schoonheid is de kracht van ieder mens.'

Fotografie

Zijn fascinatie voor de innerlijke schoonheid van mensen en zijn behoefte om voortdurend creatief bezig te zijn, leidden acht jaar geleden tot een nieuwe passie: fotografie. 'De mooiste ervaring die ik mensen in de salon telkens weer kan geven', zegt Pieter Theo, 'is hun echte schoonheid zo te accentueren, dat zij vol zelfvertrouwen blij naar huis gaan. Wat ik bij mensen zie gebeuren vind ik meer dan de moeite waard om vast te leggen met de camera'. Daarom kocht hij een professionele camera, met het doel mooie foto's te schieten van de innerlijke schoonheid van mensen, van mensen zoals ze werkelijk mooi zijn. 'Maar ja, hoe doe je dat?', vroeg hij zich af. 'Hoe begrijp ik de camera, en de camera mij in wat ik zie? Daarom meldde hij zich aan voor de avondopleiding van de Fotovakschool in Apeldoorn. Er ging een nieuwe wereld voor hem open. Hij kreeg toegang tot geheel nieuwe dimensies en ontwikkelde een eigen stijl in de fotografie. Met de opgedane kennis verliet hij als een verrijkt mens de opleiding. Nu is hij, naast zijn werk als haarstylist, ook professioneel portret- en fashionfotograaf. Op zijn website

www.pieterthefotografie.nl is daar meer over te lezen en te zien. Hij schrijft er: Fotografieren betekent voor mij het allermooiste uit de mens naar boven halen.

Expositie chapeau Persingen

Effata

Pieter Theo stelt zijn talenten als fotograaf graag in dienst van Effata. Hij verrast de redactie van het parochieblad regelmatig met foto's van activiteiten die binnen onze gemeenschap hebben plaatsgevonden. Hij is altijd bereid om op verzoek bijzondere gebeurtenissen met de camera vast te leggen.

Maar de meeste parochianen kennen hem vooral als koster en als medevoorganger. Beide taken vervult hij met grote toewijding en zorgvuldigheid. Komt hier ook niet iets tevoorschijn van zijn kinderwens om priester te worden? 'Als kind heb ik heel vaak pastoortje gespeeld', vertelt hij. 'Maar dat deden veel jongetjes in mijn jeugd. Ik maakte er wel een heel ceremonieel van met een altaar en met hosties: rondjes uit het vlooienspel of pepermuntjes. Ik ging al zegenend rond. Ik had slechts één kerkganger, mijn buurmeisje.'

Met warmte denkt Pieter Theo terug aan de keren dat hij met zijn ouders naar de kerk ging. 'Dat mystieke en de geur, vooral de geur van kaarsen', herinnert hij zich hardop. 'Na de mis bleef ik altijd nog even zitten in de kerk. Ik wist dat de koster dan de kaarsen ging uitblazen. Juist die geur van uitgedoofde kaarsen... ik vond dat geweldig. Ik ben altijd gevoelig gebleven voor die mystieke sfeer. In de vakanties bezoek ik dan ook graag kloosters en kerken.'

Pieter Theo is twee zondagen per maand actief in de kapel van Dekkerswald. De andere twee zondagen is hij bij ons in de kerk. De kapel van Dekkerswald draait volledig op vrijwilligers. Vanwege zijn mooie zangstem is hij daar cantor. Daarnaast is hij er acoliet-koster. Als koster hecht hij grote waarde aan zorgvuldigheid en netheid. Het moet allemaal wel kloppen, niet alleen voor, tijdens en na de vieringen, maar ook met alles er omheen.

'Ik ga in onze kerk bijvoorbeeld altijd even bij het Maria altaar kijken, of het daar netjes is, of het kleeft goed licht', zegt hij. 'Mensen komen er een kaarsje opsteken, komen er met een bijzonder intentie. Dan moet zo'n altaar rust uitstralen.'

Zijn meeste voldoening haalt hij uit het mede voorgaan in de vieringen. Dat begint al met de voorbereiding. Hij vindt het boeiend om met teksten bezig te zijn, er beelden bij te zoeken. 'Opeens ga je op een heel andere manier naar een tekst kijken', merkt hij op. 'Ik vind het mooi om voor mensen iets te kunnen betekenen, zonder dat ik daarbij verwachtingen koester. Ik wil mensen iets meegeven. Dat is missionair bezig zijn'. Als lid van de missionaire werkgroep denkt Pieter Theo graag na over de manier waarop je mensen bij de viering kunt betrekken. Hij heeft onlangs in de werkgroep nieuwe ideeën voor de Kerstvieringen ingebracht, en hij wil zichtbaar aandacht gaan besteden aan het Heilige Jaar 2025.

Ook binnen Effata kan hij dus zijn creativiteit kwijt. 'En weet je waar de meeste ideeën ontstaan?', vraagt hij mij. 'In de kapsalon als ik aan het knippen ben. Dat is zo rustgevend. Eigenlijk kun je de kerk vergelijken met een winkel. Op zondag gaan de deuren open en je biedt een product of een dienst aan. Steeds ben je op zoek naar de beste vormen om mensen actief te laten meedoen. Een voorganger maakt deel uit van de gemeenschap. Dus je doet het samen, met elkaar. Voor mij is geloven samen delen, maar ook... samen zoeken. Of er een God bestaat? Ik weet het niet. Maar ik weet wel dat de kerk mij voedt en mij houvast geeft in mijn leven. Ik heb daarvoor een mooi symbool. Thuis, op mijn bureau staat een bijzonder altaar

Kruis met Labyrinth

kruisje. Ik kijk er vaak naar. In dat kruisje zit een labyrint met een draad aan een klein bolletje, waarmee je het hart van het labyrint kunt bereiken. Alleen is de weg daarnaar toe niet rechtlijnig. Het blijft een zoektocht. Zo kijk ik ook naar hoe ik leef en geloof. Als ik er niet via de ene weg kom, dan vertrouw ik op een andere weg.'

Betty Smits van Sonsbeek

Effata op missie

Rubriek over het missionaire werk

Missie gebeurt op veel manieren. Het is deel van al ons vrijwilligerswerk en het kerkblad staat er vol mee. In deze rubriek delen we onze visie en zetten we onze concrete missionaire inzet in het zonnetje. Bovendien kun je hier lezen over de plannen van de werkgroep Missionaire Parochie.

Waar draait het om?

Het is al heel lang gaande, maar onlangs werd ik weer even aan de feiten herinnerd door een uitzending van de Avondshow van Arjen Lubach: de opmars van radicaal rechts in Europa. Een groep vergelijkbare politieke partijen en leiders die beloven dat ze alle problemen van het volk zullen oplossen, en hen zullen terugbrengen naar een verleden waarin alles beter was. Partijen die bijvoorbeeld de woningnood gaan oplossen, het grote verschil tussen arm en rijk, de zorg, immigratie, enzovoort, als je hen maar voldoende macht geeft en een oogje toeknijpt wanneer ze de democratie buiten spel zetten, journalisten en politieke tegenstanders aanvallen, en bovendien een of meer bevolkingsgroepen demoniseren en hen mensenrechten ontnemen.

Ook dit raakt aan het thema van de missionaire parochie. Deze partijen beweren vaak dat zij de christelijke of joods-christelijke traditie vertegenwoordigen. Het is dan aan ons om te evangeliseren. Dat is: erop wijzen hoe de Bijbel partij kiest voor de vreemdeling, oproept om het kwade met het goede te vergelden, en boven alles naastenliefde kiest. Net zo goed als dat de Bijbel ons oproept om ervoor te zorgen dat iedereen, juist ook de mensen met minder inkomen, recht hebben op een goede woning en adequaat inkomen, op goede zorg en veiligheid in hun buurt. We kunnen echter nooit het één laten vallen om het andere te bereiken. We winnen de wereld niet door voor de duivel te buigen. (vgl. Luc. 4: 6-7)

In het zonnetje: 'Groene' parochianen

Over radicaal-rechts gesproken, gek genoeg ontkennen al dat soort partijen ook dat er een klimaat-opwarming gaande is. Daarom dit keer in het

Onze pastorietuin: de tomaten in bloei

Een gastvrij verblijf voor de vele insecten

zonnetje: alle parochianen die zich inzetten voor een duurzame en groene toekomst. Van zonnepanelen tot het aanleveren van 'groene' voorbeden, van fair trade producten tot goede muurisolatie, deze groep mensen zorgt ervoor dat de zorg voor de schepping niet vergeten kan

worden in de drukte van alledag. Heel nadrukkelijk treden ze hier ook mee naar buiten, zoals verderop in deze editie van de Effata periodiek te lezen is. Dit alles zodat wij en degenen die na ons komen kunnen genieten van Gods goede aarde, en de opdracht kunnen voortzetten om daar goede beheerders van te zijn en te blijven.

Nieuws vanuit de werkgroep Missionaire Parochie

◇ 20-50 kring over geloof en leven

Ken jij mensen tussen 20 en 50 jaar oud die zich wel eens in het christelijk geloof zouden willen verdiepen of aansluiting zoeken bij christelijke leeftijdsgenoten? Er is ruimte om aan te schuiven bij de 20-50 kring. Ieder uit die leeftijdsgroep is van harte welkom. We komen een keer per maand samen in het klooster van de dominicanessen, op zondagen tussen 12:00 en 13:15 (inclusief lunch). Aanmelden kan bij Nadia Kroon: nadiakroon@hotmail.com, 06-20252184.

◇ Verwelkomen op het plein

De leden van de werkgroep Missionaire Parochie vonden het een mooi idee om mensen af en toe ook eens op het plein te verwelkomen. Vooral om het nieuwe mensen makkelijk te maken zich welkom te voelen (en de ingang te vinden!). Binnen worden ze verder verwezen door degene die de boekjes uitdeelt. De leden van de werkgroep zijn van plan daarvoor af en toe eens een kwartiertje eerder naar de kerk toe te komen. Lijkt je dat ook mooi? Geef initiatiefnemer Ab Blom of voorzitter Nadia Kroon dan gerust eens een seintje.

◇ *Advent- en Kerstvieringen met een missionaire insteek*

Pieter Theo, lid van de werkgroep Missionaire Parochie, werkt samen met de kerngroep Liturgie om op een creatieve manier de advent- en kerstvieringen nog meer missionair te maken. De details zullen te zijner tijd duidelijk worden.

◇ *Save the Date: Nieuwkomersbijeenkomst 22 januari*

Voor iedereen die in de afgelopen twee jaar nieuw is binnengekomen in onze kerk zal er een speciale bijeenkomst plaatsvinden op *woensdag 22 januari om 18:00 uur*. De details volgen in de volgende periodiek.

Nadia Kroon O.P

'Samen Geroepen'

De Rooms-Katholieke kerk is zich sinds 2019 in een zogenaamd 'synodaal proces' aan het ontwikkelen tot een luisterende kerk, waarin alle gedoopten samen verantwoordelijkheid dragen voor de verkondiging van het Evangelie. Paus Franciscus maakt daarmee werk van het verwezenlijken van een fundamentele overtuiging van het Tweede Vaticaans Concilie over de kerk. Daarbij wordt ook de wijsheid, ervaring en steun van andere christenen gezocht. Zoals de paus bij de opening van de synode zei toen hij het oecumenisch gebed 'Together' aankondigde: 'De weg naar de volledige eenheid van de christenen en de weg van de synodale bekering van de kerk zijn verbonden.'

Vorig jaar markeerde de paus op initiatief van Taizé de eerste zitting van de synode over synodaliteit met een viering op het St. Pietersplein in Rome. In de Dominicuskerk baden we met een Together/Taizeviering op afstand mee.

Dit najaar kent de synode een tweede zitting. In Nederland zullen we daarna dankbaar terugkijken op het synodale proces en de synode, en vooral ook vragen om inspiratie voor de weg die voor ons ligt. Want de kerk zal haar weg met de nieuw verworven inzichten vervolgen, die mogen leiden tot de hernieuwde samenwerking ten behoeve van het Evangelie, binnen en buiten haar eigen structuren.

Wetend dat we geroepen zijn als christenen samen op te trekken bouwt het gebed op **zondag 24 november** dankbaar voort op dat mooie initiatief van Taizé, dat een diepe indruk gemaakt heeft. Dat gebeurt in de **St.Cathrien te 's Hertogenbosch**. In gebruik voor zowel Latijnse als Byzantijnse liturgie laat de Sint Catharinakerk prachtig de veelkleurigheid van de Rooms-katholieke kerk zien. Ook biedt zij ruimte aan de Armeens Apostolische Kerk en de Servisch Orthodoxe Gemeenschap. Een prachtige plek om synodaliteit en oecumene te vieren! De viering aldaar start om **15.00 uur**.

Misschien zien we elkaar in 's Hertogenbosch?

Joyce Nissen

www.oecumene.nl

KATHOLIEKE VERENIGING VOOR
OECUMENE

Synodaal kerk zijn moet je leren

Op het moment dat ik dit schrijf, is de tweede zitting van de bisschoppensynode over synodaliteit in Rome nog in volle gang. Als u dit nummer ontvangt, is die synodezitting (bijna) afgelopen. Zij duurt namelijk tot en met 27 oktober, en dit nummer van het Effatablad verschijnt op 25 oktober. U zult mogelijk in de media dan al berichten lezen die veel actueler zijn dan wat ik u nu kan vertellen.

Maar het is belangrijk om te beseffen dat het synodale proces niet is afgelopen met de tweede zitting van wat inmiddels sinds het Tweede Vaticaans Concilie de zestiende bisschoppensynode is. Die bisschoppensynode is slechts een momentopname, een tussenstation in een veranderingsproces van de

kerk dat nog de nodige tijd zal vragen. Op de zittingen van een bisschoppensynode volgt namelijk de mogelijk belangrijkste fase, die van de 'implementatie'. Zo heeft paus Franciscus het omschreven in de apostolische constitutie *Episcopalis communio* (Bisschoppelijke gemeenschap) van 15 september 2018, waarin hij de spelregels voor het synodale proces heeft aangegeven. In die implementatiefase gaat het om de vraag hoe de uitkomsten van een synode ontvangen en toegepast kunnen worden in de lokale kerken.

Na de synodezitting is er dus nog volop werk aan de winkel, ook voor ons. Het synodale proces is een leerproces van de kerk, die van een docerende een lerende kerk wil worden, en vooral een luisterende kerk. Dat lukt niet van de ene op de andere dag. Het vraagt oefening in het zorgvuldig luisteren naar elkaar, in alle geledingen van de kerk, om zo inzicht te krijgen in de weg naar de toekomst die de Geest ons wijst.

Dat zorgvuldig luisteren vraagt om tijd nemen, het vraagt om de aandacht te verplaatsen van wat jezelf allemaal vindt naar wat een ander je te zeggen heeft, en het vraagt vooral ook om het opschorten van je oordeel. Wij hebben over zoveel zaken (én mensen) al een oordeel klaar nog voor we aandachtig naar de ander hebben geluisterd. Synodaliteit vraagt daarmee ook om een kritisch zelfonderzoek: luister ik echt naar wat er leeft in onze geloofsgemeenschap? Het is een vraag die wij ons ook zelf mogen stellen, op het niveau van onze Effatalocatie en van de Stefanusparochie. Ook op dat alledaagse en nabije niveau kan, ja moet de kerk een oefenschool in synodaliteit zijn.

De verwachtingen ten aanzien van de bisschoppensynode over synodaliteit waren hooggespannen. Misschien wel té hooggespannen. Een synode is in de rooms-katholieke kerk namelijk geen besluitvormend orgaan, maar heeft een opiniërende en adviserende rol. Een bisschoppensynode kan dus niet besluiten om

van de ene op de andere dag van alles te veranderen in de kerk. Zij kan niet besluiten om bijvoorbeeld vrouwen tot de wijding toe te laten of om relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht in te zegenen. Zij kan daar wel over praten en zo geleidelijk naar gedeelde inzichten toewerken.

Dat laatste valt nog niet mee. Wereldwijd, maar ook in ons eigen land en in ons eigen bisdom, misschien zelfs in onze eigen parochie, zijn er leken, priesters en bisschoppen die geen affiniteit hebben met de nieuwe geest die paus Franciscus door de wereldkerk laat waaien. Zij zouden het liefst de klok terugdraaien en bijvoorbeeld de liturgie weer in het Latijn met de rug naar het volk vieren. Paus Franciscus heeft daar rekening mee te houden. Hij is jezuïet en dus slim. Hij weet dat er veel weerstand is tegen zijn beleid, ook in zijn naaste omgeving.

Daarom heeft paus Franciscus in maart van dit jaar enkele kwesties, zoals de wijding van vrouwen tot diaken, van de agenda van de synodezitting weggehaald en toevertrouwd aan een studiecmissie, die overigens tijdens de synode wel een tussentijds verslag zal uitbrengen. Daar was veel teleurstelling over. Ik ben zelf een groot voorstander van de opening van het wijdingssacrament voor vrouwen. Ik heb een petitie getekend die op initiatief van het Wijngaards Institute for Catholic Studies (opgericht door de in Engeland werkende Nederlandse ex-Mill-Hill-missionaris Hans Wijngaards) kort voor de synode aan de paus is aangeboden. Die petitie houdt een pleidooi in om de zaak niet op de lange baan te schuiven. Toch denk ik dat het verstandig is dat hij de kwestie nu niet tijdens de synode heeft laten behandelen. Want dat zou het draagvlak voor het synodale proces onder de bisschoppen ernstig in gevaar gebracht kunnen hebben. Het zou alle andere gespreksthema's zijn gaan overschaduwden. En dat zou jammer zijn, zowel voor het synodale proces als voor de kwestie van de wijding van vrouwen zelf.

Wij zijn nog aan het leren om goed naar elkaar te luisteren. De een leert dat sneller dan de ander. Met die ongelijktijdigheid heeft de wereldkerk te leven. Het klinkt misschien als een doodoener, maar ik meen het echt: laten we vooral bidden dat het goed gaat komen en dat een vernieuwde, luisterende, welkome en inclusieve kerk de toekomst krijgt. Daar hoop ik op en daar geloof ik in.

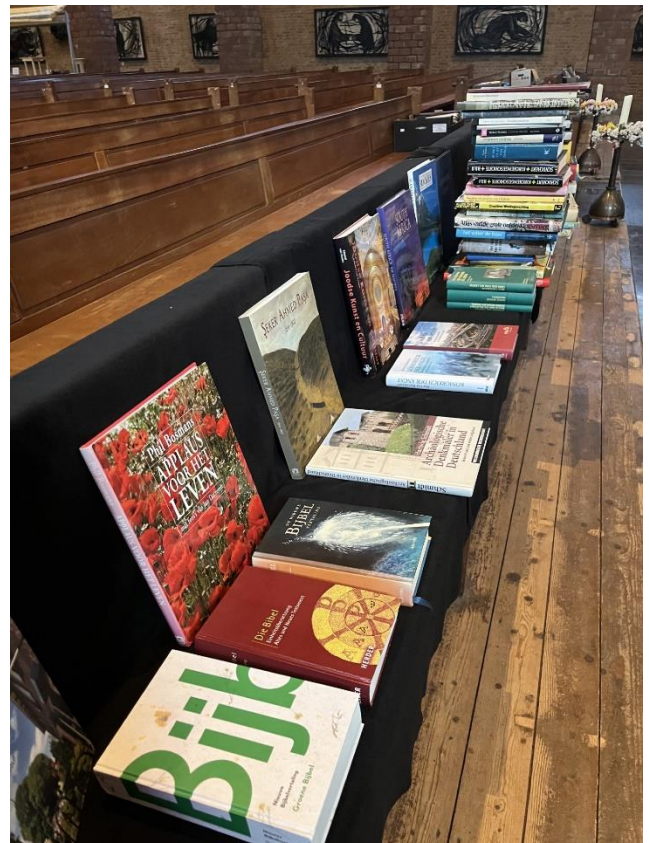
Peter Nissen

Boekenmarkt Effata

Dit jaar organiseerde Effata een boekenmarkt tijdens de Open Monumentendagen op 14 en 15 september. Een groep vrijwilligers is daarvoor (en daarna) weken in de weer geweest. De belangstelling was groot en de markt leverde uiteindelijk 611 euro op. René Klaassen overhandigde dit bedrag op zondag 29 september aan Peter Nissen. Peter vertelde als straatpastor dat dit geld een mooi extraatje is voor de cliënten van Het Kruispunt. Zo kunnen er boodschappen van worden gedaan voor eenvoudige maaltijden in de weekenden.

Boven: René overhandigt kleding en geld aan Peter Nissen

Martinus van Porres

(Lima, 9 december 1579 - 3 november 1639)

Niet alleen de heilige Dominicus is met onze parochie verbonden, er is nog een dominicaanse heilige die met onze kerk te maken heeft. U heeft vast wel eens een afbeelding van hem gezien. Jac. Maris heeft een mooi reliëf van hem gemaakt dat in de muur naast de ingang van de pastorie is gemetseld. We hebben het over Martinus de Porres. Aangezien dit parochieblad uitkomt rond Allerheiligen, lijkt me dit een prima gelegenheid om deze Zuid-Amerikaanse heilige eens voor het voetlicht te brengen.

Martinus was de onechte zoon van de Peruaanse/Spaanse edelman Juan de Porres en Anna Velazquez, een vrije Afro-Peruaanse vrouw. Hij was dus een mulat. Martinus groeide op in armoede. Als kind werd hij in de steek gelaten door zijn vader. Hij werd dus gestigmatiseerd door zowel zijn buitenechtelijke geboorte als zijn gemengde afkomst. Toen hij elf jaar oud was, namen de dominicanen hem als bediende op in hun klooster. Eigenlijk tegen hun zin, want zij hadden niet zoveel op met gekleurde mensen, laat staan met een mulat. Hij volgde een studie in de geneeskunde. In latere jaren kreeg hij daarom de taken van een aalmoezenier en de zorg over de zieken. Martinus had namelijk veel verstand van de verzorging van wonden en de bereiding van medicijnen. Veel mensen kwamen ook in het klooster naar hem toe voor goede raad. Ook namen zij zieke dieren mee om aan zijn zorg toe te vertrouwen.

Aanvankelijk haalde hij de hulpbehoevenden, die in de gasthuizen van Lima niet terecht konden, naar zijn klooster. Maar zijn overste sloeg de schrik om het hart bij het zien van zo'n stelletje ongeregeld, en verzocht Martinus ze zo snel mogelijk te doen verdwijnen. Toen richtte hij het ruime huis van zijn zus in als hospitaal. Wel kreeg hij toestemming van zijn overste elke dag een aantal armen in zijn klooster aan tafel uit te nodigen.

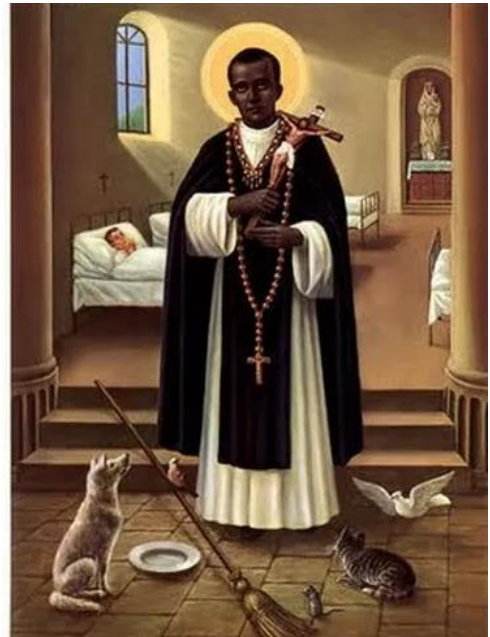
De dominicanen overwonnen hun aarzeling om een niet-blanke toe te laten tot hun orde en lieten Martinus in 1594 uiteindelijk als lekenbroeder intreden. Martinus van Porres zette zich bijzonder in voor de armen.

Hij stichtte met steun van zijn zus een weeshuis en een kinderziekenhuis. Hij leidde verder een sober leven. In de kunst wordt hij vaak afgebeeld met een bezem: geen werk was hem te min; ieder werk kon tot heiliging leiden. Martinus was bevriend met Rosa van Lima, die de eerste vrouwelijke heilige van Zuid-Amerika zou worden.

Martinus' zaligverklaring door Gregorius XVI vond plaats in 1837. Paus Johannes XXIII verklaarde hem in 1962 heilig. Hij is de beschermheilige van verpleegkundigen en patroon van de sociale gerechtigheid. Zijn feestdag is vastgesteld op 3 november.

Tot slot, Waarom is het reliëf van de heilige naast de ingang van de pastorie in de muur gemetseld? Voor de bouw van de pastorie had pastoor Bakkers o.p. een vergunning nodig en die kwam maar niet. Daarop besloot hij een noven te houden ter ere van Martinus de Porres. Precies op de laatste dag van de noven kwam die vergunning binnen. Daarom heeft hij de pastorie toegewijd aan deze dominicaanse heilige, en heeft Jac. Maris het reliëf in de muur van de pastorie gemetseld.

Willem Pelsler

De Dominicaanse Leken Nederland bestaan 25 jaar

DLN viert 25-jarig bestaan: 'Een dag van geluk'

Afgelopen zondag 15 september vierde de Dominicaanse Lekengemeenschap Nederland (DLN) haar 25-jarig bestaan. Plaats van samenkomst was de geboorteplek van de DLN, de Dominicuskerk in Utrecht. Negentien leken verbonden zich daar in 1999 met de Orde.

Foto: Anita Vermeire

'Dag van geluk'

In zijn openingswoord sprak Jan van Hooydonk, de huidige voorzitter van de DLN: 'Broeders en zusters, de dag van vandaag is een dag van geluk! Geluk dat we elkaar schenken, en dat tegelijkertijd zijn diepste grond vindt in de Goede Boodschap die wij mogen verkondigen.' Daarmee was de toon gezet van deze feestelijke dag.

Van Hooydonk verwelkomde gasten uit België en Duitsland. Een speciaal woord van dank richtte hij aan de talrijk aanwezige zusters en broeders van de andere dominicaanse geledingen in Nederland: 'Jullie vertegenwoordigen voor ons als lekendominicanen niet alleen jezelf, maar ook al jullie medezusters en - broeders, levenden en overledenen, die ons vanaf de oprichting van de DLN onnoemelijk hebben ondersteund met hun aanmoediging, vriendschap, voorbeeld en gebed.'

'Vandaag is een dag vol toekomstherinneringen', zo zei broeder Bernard de Cock, provinciaal promotor van de lekendominicanen, tijdens de eucharistieviering waarmee het feest van de DLN werd geopend. Verwijzend naar het Evangelie van deze zondag: 'Wie zijn leven wil redden zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest omwille van Mij en het Evangelie zal het redden'. Dát in het centrum stellen van onze beleving en van onze verkondiging als dominicanen, is zo iets als toekomstherinneringen koesteren. Het is het omgekeerde van een ter plaatse trappelend traditionalisme. Het past wonderwel in de traditie van de DLN.

Tijdens de feestelijke viering waarin door iedereen uit volle borst werd meegezongen, was er ook

ruimte om alle overleden DLN-leden te herdenken. Voor eenieder werd een lichtje ontstoken. Na de viering was er alle tijd voor toespraken, dankwoorden en een gezellig samenzijn. Onder het genot van een drankje konden vele contacten weer hernieuwd worden.

DLN-secretaris Yvon Westhuis sprak later op de dag de tien nog levende leden van het eerste uur toe: 'Jullie zijn in al die 25 jaren je professie trouw gebleven. Jullie leven is dominicaans getekend want lekendominicaan ben je niet voor éven. Je kunt het dominicaans-zijn niet loskoppelen van je bestaan. Je kunt het er niet even bij doen zoals je even twee uurtjes per week naar het fitnesscentrum gaat. Nee, de DLN is bepaald geen fitnesscentrum.'

Foto: Anita Vermeire

Na de gezamenlijke maaltijd en het zingen van het feestlied traden cabaretier Vincent Bijlo en zangeres Mariska Reijmerink op. Bijlo amuseerde de aanwezigen met zijn eigenzinnige visie op 'het dominicanisme'. Mariska Reijmerink sloot de voorstelling af met een vertolking

van een gedicht van Emily Dickinson. De eerste strofe daarvan luidt in het Nederlands:

'Hoop is dat ding met veren, Dat neerstrijkt in de ziel, En 't wijsje zingt, zonder de woorden, En dat ons nooit - nog nooit - ontviel.'

Het lied vormde een passende afsluiting van een feest vol 'toekomstherinneringen'. Inmiddels bestaat de groep uit ruim zestig leden en zijn er tien aspiranten. Zo lijkt een goede toekomst verzekerd en gaan wij vol goede moed verder in het spoor van Dominicus.

Meer informatie over de dominicaanse familie: www.dominicanen.nl

Ineke van Cuijk OP

Nieuwsbrief The Rob Foundation

September 2024

In juni was Tamar Waisma - Goossens te gast bij onze koffieschenkgroep. Zij heeft aan een aandachtig gehoor verteld over haar werk in Oeganda. Een van haar kerntaken daar is het bestrijden van ondervoeding. In deze nieuwsbrief van de Rob Foundation deelt ze enkele successen. De Rob Foundation is de stichting die de donaties beheert voor haar werk, en is genoemd naar haar overleden vader Rob. Hij heeft haar werk van het begin af aan ondersteund.

Tamar ontving van de koffiegroep een bedrag van 200 euro, bijeengebracht door uw gaven voor de kopjes koffie op zondag. Zij is onze gemeenschap heel dankbaar voor onze morele en financiële steun.

Beste vrienden van The Rob Foundation,

In Oeganda zijn mijn collega's vaak geraakt door het enthousiasme waarmee we in Nederland gesteund worden. 'Dat doen ze allemaal voor mensen die ze niet kennen of zelfs maar gezien hebben'? Vol trots mag ik dan antwoorden, jazerker. Soms al jarenlang.

Eenmaal terug in Oeganda was het weer een enorme drukte. Ik had een paar dagen om alle bagage (10 grote koffers) leeg te halen en op de juiste plekken te zetten en daarna gingen de outreaches meteen van start.

De eerste dag namen we meteen baby Anna mee voor opname. Ze was toen 4 maanden oud en woog slechts 1,7 kilogram. Het is een meisje met het syndroom van Down, alleen had niemand dat nog gezien. Door dit syndroom was ze zwak en kon ze niet aan de borst drinken. Moeder probeerde van alles, maar veel voedingen gaf ze volledig terug. Inmiddels zijn we erachter dat het niet alleen het Down Syndroom was, maar dat Anna ook een aangeboren hartafwijking heeft. Dankzij de juiste medicatie voor haar hart en speciale voeding is ze al ruim een kilogram aangekomen. Ze is nog steeds veel te licht, maar het begin is er.

Een maand na de geboorte woog Jesse een kilo minder dan zijn geboortegewicht. Hij kon wel aan de borst drinken, maar zijn moeder was zo ziek na de eerste keizersnede dat ze nog tweemaal geopereerd moest worden. De drie grote littekens op haar buik zijn daar het bewijs van. Er werd tijdens de opname van een maand meerdere malen voor haar eigen leven gevreesd. Een tante nam de zorg voor Jesse over, maar had geen

middelen voor kunstvoeding en deed dus haar best met koeienmelk. Inmiddels is de moeder opgeknapt. Tijdens een opname van Jesse op de ondervoedingsafdeling hebben we haar geholpen de borstvoeding weer op gang te krijgen. Jesse is nu een blakende baby en de moeder straalt. "Dokter, als jullie er niet waren geweest was ik Jesse verloren"

Jesse bij opname

Jesse bij controle

Bij mama Kamiyat gingen we thuis langs. Vanuit het biggenproject was zij één van de eerste die van ons een varken kreeg. Inmiddels is dit varken bevallen en heeft ze vijf biggen. Op de vraag wat ze er mee hoopt te gaan doen antwoordde ze met een glimlach: 'Ieder kind een eigen big geven, zodat we die samen groot kunnen brengen. En het kan helpen met schoolgeld zodat zij ooit ook naar school kunnen'.

Tegelijkertijd zijn er de laatste tijd meerdere kinderen, die we kennen vanuit het ondervoedingsprogramma, overleden. Al deze kinderen hadden meerdere beperkingen en daardoor complexe medische problemen. Helaas hebben we niet voor alles een oplossing. We doen ons best, maar winnen verdrietig genoeg niet iedere keer de strijd.

Het blijft bemoedigend dat de ouders ons opbellen, niet alleen om te vertellen dat hun kind is overleden, maar ook om te bedanken voor de zorg die we geboden hebben. De kinderen mochten er zijn ondanks hun beperkingen en onze zorg was niet anders dan voor een gewoon kind.

Zo worden we hier dagelijks omringd door verhalen van ouders en kinderen die pech hebben gehad met de situatie. Terwijl de verhalen elkaar overtreffen in schrijnendheid, overtreffen de moeders elkaar vaak in dankbaarheid. En een apathisch kind zien veranderen in een ondeugende peuter is iedere keer weer goud waard.

Dank jullie wel voor al jullie enthousiasme, betrokkenheid en hulp op wat voor manier dan ook!
Warme groet uit Oeganda,

Tamar Waiswa Goossens

gironummer : NL 48 RABO 0155661299 The Rob Foundation in Bathmen.

Oekraïne en voedselbank

De actie voor **Oekraïne** heeft fantastisch veel opgeleverd. Dozen vol voedsel en verzorgingsmiddelen gaan via betrouwbare kanalen naar mensen die in Oekraïne gevlucht zijn omdat hun woonsituatie onveilig was. Daar ontvangen ze hulp via de stichting NEEKA. NEEKA richt zich op het bijstaan van zieken, gehandicapten, oude mensen, vluchtelingen, asielzoekers in Oekraïne en Hongarije. Ze biedt ook ondersteuning bij de integratie van de Roma minderheid in de regio. Dit doet ze door bij te dragen aan de bescherming van de gezondheid, het bevorderen van een gezonde levensstijl, het bieden van financiële en sociale ondersteuning, en het opzetten en ondersteunen van onderwijs en educatieve programma's voor jongeren. NEEKA heeft een nationaal en internationaal karakter. Hartelijk dank voor uw bijdrage.

Maar ook in Nijmegen is helaas extra hulp nodig. Op 27 oktober beginnen we weer aan de inzameling van houdbaar voedsel voor de **Voedselbank Nijmegen Overbetuwe**. Elke week zorgen 185 vrijwilligers dat er tussen 700 en 800 pakketten klaar staan voor de klanten van de voedselbank. Sponsors zorgen ervoor dat ook groente, fruit en eieren in de kistjes liggen. Via de inzameling van DE waardepunten zijn vorig jaar 4800 koffiepakken ontvangen. Lever de waardepunten maar in.

In 2025 komt er een **voedselbanksupermarkt**. Daar kunnen klanten zelf hun kratje vullen. Zo wordt het eenrichtingsverkeer doorbroken en krijgt de voedselbank inzicht welke producten het meest nodig zijn.

Een geldelijke bijdrage is ook mogelijk: NL61RABO0104083255 ten name van Voedselbank Nijmegen Overbetuwe.

Anton van der Meer

Duurzaamheid november 2024

Heeft u op 6 oktober ook zo genoten van de heerlijke tomatensoep uit eigen tuin, nou ja pastorietuin, door Marcel Laquette gemaakt van onbespoten tomaten? U merkt het, een duurzame soep, helemaal omdat de overgebleven soep nog door de mensen van het Kruispunt (pastoraat voor daklozen) bij hun lunch na de zondagviering is opgegeten.

Op de tafel bij de Effatalunch, waar de soep uitgeserveerd werd, brandde een stervormige groene kaars. Die kaars had ik ontvangen bij de viering van de opening van het programma 'Heel de aarde', om ook in de Dominicuskerk uit te dragen dat wij mensen samen zorgdragen voor onze aarde, ons gemeenschappelijke huis. Het programma 'Heel de aarde' is een duurzaamheidsinitiatief van de Protestantse Gemeente Nijmegen, de parochie Heilige drie-eenheid en de Laudato Si Alliantie Nederland, en ik sluit me graag aan bij de genomen initiatieven. We worden uitgedaagd om mee te doen met een aantal challenges op het gebied van duurzaamheid. Dat hebben we in het verleden (2018 Nijmegen Green Capital) ook gedaan, maar het is goed er weer aan

herinnerd te worden. Challenges als 'neem vaker de fiets', 'hergebruik spullen', koop producten bij winkels/boeren in je eigen omgeving', 'ruim zwerfafval op' en ga zo maar door. Kleine zaken die ontlasting van het milieu betekenen. Voor meer informatie en het programma van Heel de aarde verwijst ik graag naar de poster op het prikbord in de hal van de kerk of op:

www.pknnijmegen.nl, www.ontmoetingskerk.net,
www.h3eenheid.nl, www.laudato-si.nl

Als u nog geen genoeg kunt krijgen van het lezen over duurzaamheid, wijs ik u graag op de 'Trouw' Duurzame 100, die dit jaar voor de eerste keer uit 10 categorieën bestaat: Gezondheid, Landbouw en voeding, Startups en sociaal ondernemen, Natuur, Onderwijs en Wetenschap, Religie en Filosofie, Sport, Afval en Hergebruik, Energie en Klimaat en

Kunst en Design. www.trouw.nl/duurzaamheid-economie/bekijk-hier-de-winnaars-per-categorie-van-de-duurzame-100~b6c62b8d/ In elke categorie worden 10 nominaties aan u voorgesteld, en als het Effatablad gepubliceerd is, zal de

ranglijst onthuld zijn. Dus kom ik de volgende keer zeker terug op de winnaar(s) van de Duurzame 100. Maar de top 10 van Religie en Filosofie wil ik u niet onthouden.

Top 10 categorie Religie & filosofie

1. Genoeg om te leven

Deze beweging wil dat mensen 'vreugdevol' kunnen leven zonder de aarde uit te putten. Deelnemers helpen elkaar om minder te consumeren, duurzame producten te vinden en een eerlijke economie te bevorderen.

2. Groene Moslims

Zij creëren bewustzijn over duurzaamheid vanuit – de naam zegt het al – hun islamitische visie. Tientallen vrijwilligers spannen zich daarvoor in. Verbinding staat centraal; iedereen is welkom bij wandelingen en bijeenkomsten.

3. Our New Economy

Deze stichting beoogt een verschuiving van denken. Kort gezegd: 'neoliberaal en neoklassiek denken eruit. Sociaal, duurzaam en systeemdenken erin'. Vrijwilligers proberen die nieuwe benadering via het onderwijs te promoten.

4. Groene Kerken

Dit netwerk van kerkgemeenschappen inspireert en moedigt aan om vanuit het geloof duurzame acties te ondernemen. Inmiddels zijn zo'n 500 kerken aangesloten: van remonstranten en christelijk gereformeerden tot baptisten en rooms-katholieken.

5. Ivtar

Ter afsluiting van het vasten tijdens de Ramadan toont dit initiatief met de vegetarische maaltijd hoe de islam kan omgaan met duurzaamheid. Via social media deelt Ivtar (Indonesische) vega-recepten.

6. Vegan Church

Dit is een ontmoetingsplaats voor gelovigen die plantaardig consumeren. Online geven ze informatie, maar ook op huiskamerbijeenkomsten, kookworkshops en lezingen. Dit project begon vanuit de overtuiging dat geloof en plantaardig eten, allebei 'compassievol', goed bij elkaar aansluiten.

7. Christian Climate Action (CCA)

CCA wil bewustzijn over klimaatrechtvaardigheid creëren in de christelijke gemeenschap. Zowel lokaal als op landelijk niveau vormt CCA 'een brug tussen kerken en de klimaatbeweging'.

8. Laudato Si' Alliantie Nederland

Dit is een beweging van christenen die verkondigt dat groene keuzes hand in hand gaan met recht doen aan mensen. 'Eco-sociaal' noemen deelnemers dat. Hun inspiratie komt vooral uit de klimaatbrieven van de paus.

9. RITME

In een tijd van natuurverlies en klimaatdepressies wil RITME een montere manier bieden om de wereld te redden. De organisatie zet jonge mensen aan tot dat gedrag dat goed is voor henzelf, medemensen, dieren en het klimaat.

10. A Rocha Nederland

A Rocha Nederland is een christelijke natuurbeweging die zich inzet voor lokale biodiversiteit. Werkgroepen adopteren en onderhouden stukjes natuur. Ook kerktuinen worden zó bewerkt dat ze goed zijn voor inheemse planten en dieren.

HET ZIJN ALLEMAAL INSPIRERENDE VERHALEN VAN MENSEN DIE ZICH OP UITEENLOPENDE MANIEREN BEKOMMEREN OM HET MILIEU, ONZE AARDE EN DE MEDEMENS.

Joyce Nissen

Heel in de verte...

Een aardige titel voor een korte vooruitblik op kerst. Nu lijkt het nog ver weg, maar de tuincentra en de meeste winkels hebben zich er al lang op voorbereid. Wij doen dat liturgisch natuurlijk al, maar we hebben de laatste jaren ook met toenemend succes kerststallen tentoongesteld in onze kerk.

Het is ons voornemen om dat dit jaar weer te doen. En daar kunt u ook een aandeel in hebben. Dat kan in de vorm van deelname aan de voedselpakketten actie. Maar dat kan ook anders. We hebben in de loop van de tijd al een aantal schenkingen gekregen van parochianen, en juist die zullen dit jaar tentoongesteld worden. In de huiskamer komen de kerstgroepen van papier en karton. Die zag u nog niet eerder.

Ook zijn er onder ons die groepen hebben die ze niet meer zetten omdat het te veel werk is, of omdat ze te zwaar of te groot zijn. Die kunt u weer in bruikleen geven. Dan staat het familiebezit te schitteren met kerst. In het Noordertransept zetten we weer leuke deelverzamelingen neer.

We openen de tentoonstelling op zondag 15 december. De weken ervoor, vanaf Sinterklaas, bouwen we op. Vindt u het leuk om mee te helpen, meldt u aan bij René of Françoise. Vindt u het leuk om een paar uurtjes tijdens de opening gastvrouw of gastheer te zijn? De openingstijden hangen daar namelijk van af.

In het volgende parochieblad zal ik u uitgebreid informeren.

René Klaassen

Kort Allerlei

Dominicanen verlaten Berg en Dal

Het vertrek van de laatste dominicaan uit het klooster in Huissen in het voorjaar, betekende het einde van de gemeenschap aldaar. Deze zomer ging het Mariaconvent in Berg en Dal dicht. Dit gebouw, op de grens van Nijmegen, werd sinds 1995 bewoond door de dominicanen. Maar hun aantal is in rap tempo teruggelopen. Het Nederlands vicariaat van de Orde der dominicanen was er gevestigd, met aan het hoofd vicaris René Dinklo. Hij is verhuisd naar Rotterdam.

Lieddag 'Zie naar uw mensen om'

Hoewel de dominicanen uit Huissen zijn vertrokken, organiseert de stichting Dominicanenklooster Huissen in het kloostergebouw nog talrijke activiteiten en workshops. Op zaterdag 7 december is er een grote lieddag, die geheel in het teken staat van dominicaan Henk Jongerius. Hij is in het voorjaar overleden, maar van veel betekenis geweest voor de kerkmuziek in Nederland. Meer informatie over de lieddag: www.dominicanen.org

Tentoonstelling

In het weekend van 9 en 10 november zal er weer een kleine tentoonstelling staan in het Noordertransept. We hebben in onze bloemsiergroep een schildertalent: Lindy de Jong. Ze maakt haar werk in een atelier aan de Dobbelmanweg 5, waar ze ook lesgeeft. Lindy zal een weekend lang een aantal van haar werken tentoonstellen. Die tentoonstelling zal open zijn op zaterdag. De precieze tijden

vindt u op de flyer die nog gedrukt moet worden. De tentoonstelling zal ook open zijn op zondag 10 november na de viering van half 11.

Opbrengst Miva collecte

Op zondag 25 augustus werd de jaarlijkse collecte gehouden voor de MIVA, de Missie Verkeersmiddelen Actie. De opbrengst in onze kerk was euro 268,70. Hartelijk dank voor uw gaven!

Dagkapel te huur

Onze dagkapel kan gehuurd worden voor religieuze of sociaal -culturele bestemmingen. Meer informatie daarover bij penningmeester Tjeu Verstappen:
penningmeester@effataparochie.nl

Vieringen in de dagkapel

De winterperiode begint. Om de stookkosten te drukken in de grote kerk, gaan we vanaf 20 oktober weer vieren in de dagkapel. Uitzonderingen zijn de viering van Allerzielen op 3 november en de Kerstdiensten.

Actie straatpastoraat overweldigend

De oproep voor schoenen, warme kleren en dekens voor de dak- en thuislozen van het Kruispunt in Nijmegen heeft tot een ongekennde respons geleid. Er zijn zoveel spullen ingebracht, dat ze lang niet alle in de kleine Titus Brandsma kapel bewaard kunnen worden. Een deel is bij Peter Nissen thuis opgeslagen, tot er weer plek in de kapel is. Daarom nu het verzoek voorlopig niets meer in te leveren. Aan alle gevers hartelijk dank!

Effatussentijds

Nieuwe webmaster

Jarenlang heeft Ab Blom met veel inzet onze website beheerd. Hij heeft de website destijds een nieuwe efficiënte indeling gegeven en zorgde dat de site altijd actueel was. Ab heeft de website nu overgedragen aan onze penningmeester Paul de Kerf. Wij danken Ab hartelijk voor zijn vele en mooie werk!

Open dag en Boekenmarkt

Elders in dit nummer leest u over de boekenmarkt, en ziet u de foto's. We danken hartelijk de mensen die dit mogelijk hebben gemaakt: René Klaassen, Françoise Klaassen, Ceciel Rutten, Liesbeth Kusters, Peter Nissen, Joyce Nissen, Jan van der Wal en Ab Blom

Aan de keukentafel

Ze fietste toevallig op de rotonde bij de kerk. Ze zag de naam

Dominicus op de muur, en het banier dat uitbundig in de wind 'Welkom' wapperde. 'Dat is toevallig', dacht de dame uit Amsterdam, 'ik ben daar actief in de Dominicuskerk en hier is ook een Dominicuskerk. Dus stap ik hier maar eens binnen'.

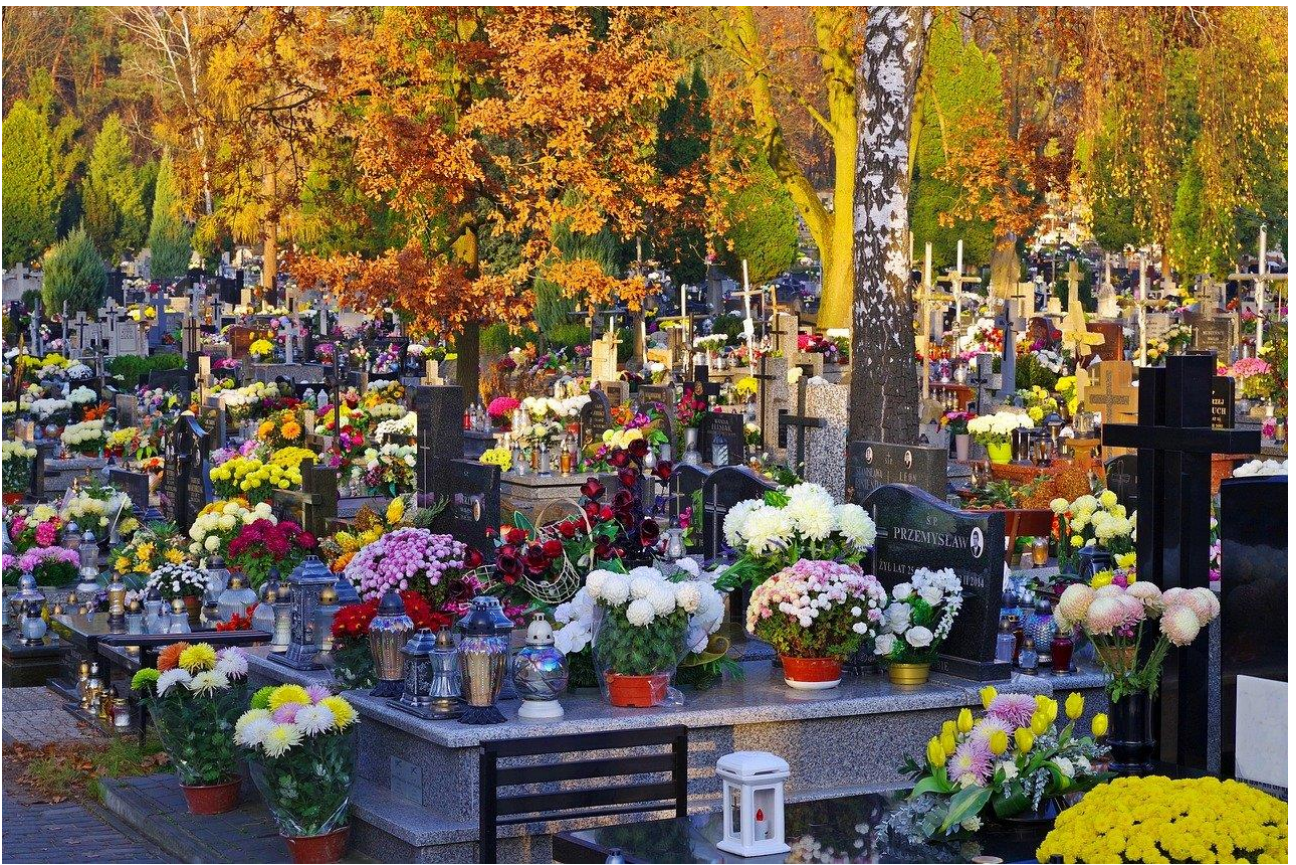
Ze ontmoette een alleraardigste gastvrouw, Joyce Nissen, en tijdens een kopje koffie werden ervaringen van beide kerken

uitgewisseld. Ze werkte in Amsterdam met Arjan Broers. 'Dat is onze columnist', vertelde Joyce en haalde het parochieblad tevoorschijn. Maar daar bleef het niet bij. Want toen de dame vertelde over haar dochter die in Nijmegen studeerde en op zoek was naar mooie activiteiten, gaf Joyce ook nog onze brochure met catechese activiteiten mee.

Enthousiast nam de dame afscheid. Niet nadat ze nog even een compliment had gemaakt over de stemmige muziek die ze bij binnenkomst had gehoord.

Parochielunch

Nog niet iedereen weet het! Maar het is elke eerste zondag van de maand na de viering parochielunch. Iedereen is van harte welkom. De eerstvolgende lunch is op 3 november, na de viering van Allerheiligen en Allerzielen.

Kroniek Allerzielen

Ieder jaar overlijden mensen moederziel alleen. Het is verschrikkelijk als mensen alleen dood in hun huis liggen, maar het is nog veel verschrikkelijker als er dan ook nog niemand naar je uitvaart komt.

Vanuit deze troosteloosheid nam dichter F. Starik het initiatief om samen met de gemeente Amsterdam de stichting *De Eenzame Uitvaart* op te richten. Dichters, die aangesloten zijn bij deze stichting, schrijven gedichten voor onbekende overledenen.

Met het voordragen van het gedicht, brengt de dichter een bijzonder saluut aan de overledenen, die eenzaam gingen en waarvan anders niemand hun uitvaart zou bezoeken.

In deze bijzondere Kroniek van Allerzielen herdenken wij daarom alle eenzaam gestorven medemensen

Afscheid van een onbekende

Er is een man gestorven en ik weet niet
wie hij is. Wie hij was. Wat, waarom noch hoe.
Er is een man gestorven en ik weet niet eens waaraan.
Het doet er ook niet toe. Ik ken zijn leeftijd niet en niet zijn naam.

Er is een man gestorven en ik weet niets van zijn dagen
geen van de dagen aan dat schamele verscheiden voorafgegaan.
Er is een man gestorven en hier is de datum van de dag niet
dat hij stierf, dat men hem vond. Het doet er niet echt toe.

Er is een man gestorven en ik weet niet eens wanneer precies,
niet hoe, ik weet alleen maar wāār. Ik ken alleen het einde.
Er is een man gestorven en dit is het adres van waar hij werd gevonden
in een huis dat niet het zijne was. Niet dat het iets zegt.
Hij is al weg. Hij laat niets achter dan een DNA-profiel. Toch.
Er is een mens gestorven met een leven, met een hart, een ziel.

F. Starik (1958–2018)

Rooster van activiteiten

Datum en tijd	Activiteit	Locatie
Vr 25 okt. 14.00 -16.00 uur	Leesgroep over het boek 'Namiddag van het Christendom (Tomáš Halik)'	Huiskamer Effata parochiecentrum
Do 31 okt. 14.00 -16.30 uur	Iconen schilderen	Effata-Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg)
Zo 3 nov.	Lunch na viering	
Di 5 nov. 12.00 -14.00 uur	Lunch met inspiratie Thema 'Verzet'	DoRe kerk, ingang Professor Regoutstraat
Di 5 nov. 4.00 - 16.00 uur	Inspirerende verhalen	Huiskamer Effata parochiecentrum
Vr 8 nov. 10.00 - 12.00 uur	Sacred dance	Parochiehuis AVP Van Slichtenhorststraat 81 Nijmegen
Vr 8 nov. 14.00 - 16.00 uur	Leesgroep over het boek 'Namiddag van het Christendom (T. Halik)'	Huiskamer Effata parochiecentrum
Zo 10 nov. 12.00 - 13.15 uur	20-50 Gespreksgroep over geloof en samenleving	Zuster Dominicanessen Hatertseweg 111 Nijmegen
Zo 10 nov. 12.00 uur koffie + broodje, 12.30 uur start film	Bezielde film 'The old oak'	DoRe kerk, ingang Professor Regoutstraat
Di 12 nov. 10.30 - 12.00 uur	Geloofsgesprekken (groep Peter Nissen)	Huiskamer Effata parochiecentrum
Do 14 nov. 14.00 - 16.30 uur	Iconen schilderen	Effata-Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg)
Za 16 nov. 07.45 uur en 08.30 uur	Wegen met zegen – wandeling met vertrekceremonie (07.45u met, 08.30u zonder ontbijt)	Pelgrimskapel AVP kerk Groesbeekseweg 96
Ma 18 nov. 16.30 - 17.30 uur	Bijbelgroep	Effata parochiecentrum (crearuimte)
Wo 20 nov. 19.00 - 21.00 uur	Leesgroep over het boek 'Waarom ik christen ben' (T.Redcliff)	Zusters Dominicanessen Hatertseweg 111 Nijmegen
Vr 22 nov. 10.00 -12.00 uur	Sacred dance	Parochiehuis AVP Van Slichtenhorststraat 81 Nijm
Vr 22 nov. 14.00 -16.00 uur	Leesgroep over het boek 'Namiddag van het Christendom (T.Halik)'	Huiskamer Effata parochiecentrum
Zo 24 nov	Start 'gezamenlijke reflectie op de advent'	Liesbeth_jansen@yahoo.co.uk of robvanwoerkom1@kpnmail.nl
Ma 25 nov. 15.30 - 18.30 uur	Lezing over Geloof en samenleving (Dominicanen 024) Thema 'Geloven in de stad'	Dagkapel Effata-Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg)
Do 28 nov. 14.00 -16.30 uur	Iconen schilderen	Effata-Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg)
Zo 1 dec	Lunch na viering	
Vr 6 dec. 10.00 - 12.00 uur	Sacred dance	Parochiehuis AVP Van Slichtenhorststraat 81 Nijmegen
Zo 8 dec. 12.00 - 13.15 uur	20-50 Gespreksgroep over geloof en samenleving	Zuster Dominicanessen Hatertseweg 111 Nijmegen
Di 10 dec. 10.30 - 12.00 uur	Geloofsgesprekken (groep Peter Nissen)	Huiskamer Effata parochiecentrum
Do 12 dec. 14.00 - 16.30 uur	Iconen schilderen	Effata-Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg)
Za 14 dec. 15.00 uur	Kunst en Religie 'Kerstconcert'	Effata-Dominicuskerk
Zo 15 december	Start catechese activiteiten in de Kerstperiode	Effata-Dominicuskerk

Effata Dominicuskerk

Prof. Molkenboerstraat 7
6524 RN Nijmegen
☎ 024-3 65 60 69
IBAN NL 29 ABNA 0436 6614 46
t.n.v. Effataparochie
✉ www.effataparochie.nl

Onderdeel van de Parochie Heilige Stefanus (PHS)
Berg en Dalseweg 40
6521 JJ Nijmegen
info@stefanus.nl
✉ www.stefanusparochie.nl

Het pastorale team van Effata-Dominicus bestaat uit:

Hans Hamers O.P. pastor

*Werkdagen: ma, di, wo, do.
(20 upw)*

Aandachtsgebieden:

pastoraatsgroep en
parochieberaad PHS, liturgie,
missionaire parochie,
gemeenschapsofbouw, individueel
pastoraat,
Tel 06-19573987
hhamers@stefanus.nl

René Klaassen

*Werkdagen: ma, di, andere dagen
op afspraak*

Aandachtsgebieden:

pastoraatsgroep PHS, liturgie,
catechese, missionaire parochie,
individueel pastoraat,
bloemsiergroep,
koffieschengroep
Tel: 06-10510849
klaassenfr@gmail.com

Nadia Kroon O.P.

Werkdagen: di (8 upw)

Aandachtsgebieden:

missionaire parochie, jong
volwassenen, communicatie
Tel: 06-20252184
nadiakroon@hotmail.com

Parochieadministratie

Prof. Molkenboerstraat 7
6524 RN Nijmegen.
☎ 024-3656069
✉ post@effataparochie.nl

Secretariaat Open

dinsdag en woensdag
van 10.00 tot 12.30 uur

Redactie Effatablad

Marcel Becker (eindredactie)
Hans Hamers
Elly Heuvel-Versteegen (opmaak)
Anton van der Meer
Betty Smits-van Sonsbeek

Kopij volgend nummer

Inleveren 27 november 2024
volgende aflevering:
14 december 2024

Oplage circa 650 exemplaren

**Voor spoedgevallen buiten
deze uren**

Rudie Luiken
06-21547952

Voor uitvaarten afspreken

06-48748727

Verspreiding parochieblad

Elly Voss ☎ 024-8480938
✉ eimvoss@hotmail.com

Kroniek

Webmaster Paul de Kerf
E-mailadres
✉ redactie@effataparochie.nl

Oproep

Wilt u informatie over verhuizing, geboorte, huwelijk en overlijden doorgeven aan het secretariaat van het parochiecentrum. Als ook verandering of wijziging van adres, telefoonnummer en e-mailadres:
post@effataparochie.nl

**Ziek? Eenzaam? Behoeft
aan een gesprek?**

Meld het bij het pastoraat of bij:
Josje Kruijsen 024-6842267
Kruijsen-l@kpnplanet.nl
Willem Pelser 024-3772146
wpelser@telfort.nl

Aan de keukentafel

Iedere donderdagochtend kunt u voor een kopje koffie of thee tussen 10.00 – 12.00 uur terecht in "Aan de keukentafel", een ruimte in de Dominicuskerk (ingang Groenewoudseweg).

Rooster van Vieringen

2024	THEMA EN VIERING	VOORGANGERS	MUZIEK
zondag 3 november 10.30 uur Lunch na viering	Allerheiligen/Allerzielen Agapèviering <i>Deuteronomium 6,2-6</i> <i>Marcus 12,28b-34</i>	Hans Hamers O.P. Renè Klaassen Zr. Nadia Kroon O.P.	Thea Stadlander Schola olv Luc-Jan Laarhoven
zondag 10 november 10.30 uur	32e zondag door het jaar Agapèviering <i>1 Koningen 17,10-16</i> <i>Marcus 12,28-44 of 41-44</i>	Wim Rigters Annemie Herinx	Joseph Steenbrink Samenzang olv Françoise Klaassen.
zondag 17 november 10.30 uur	33e zondag door het jaar Agapèviering <i>Daniel 12,1-3</i> <i>Marcus 13,24-32</i>	Ineke van Cuijk O.P. Koos Wilke	Thea Stadlander Schola olv Françoise Klaassen.
zondag 24 november 10.30 uur	Christus Koning Agapèviering <i>Daniel 7,13-14</i> <i>Johannes 18,33b-37</i>	Jan van der Wal Agaath Ulrich	Marcel Becker Samenzang olv Annemiek van Nostrum
zondag 1 december 10.30 uur Lunch na viering	1e zondag van de Advent Eucharistieviering <i>Jeremia 33,14-16</i> <i>Lucas 21,25-28.34-36</i>	Eduard Kimman S.J. Dineke Wilke	Thea Stadlander Schola olv Luc-Jan Laarhoven
zondag 8 december 10.30 uur	2e zondag van de advent Agapèviering <i>Baruch 5,1-9</i> <i>Lucas 3,1-6</i>	Sanneke Brouwers Marleen Verstappen	Joseph Steenbrink Samenzang olv Françoise Klaassen.
zondag 15 december 10.30 uur	3e zondag van de advent Agapèviering <i>Sefanja 3,14-18a</i> <i>Lucas 3,10-18</i>	Wim Rigters Betty Smits van Sonsbeek	Thea Stadlander Schola olv Françoise Klaassen.
zondag 22 december 10.30 uur	4e zondag van de advent. Agapèviering <i>Micha 5,1-4a</i> <i>Lucas 1,39-45</i>	Jan van der Wal Pieter-Theo Zuurbier	Françoise Klaassen. Samenzang olv Annemiek van Nostrum
dinsdag 24 december 19.30 uur	Kerstavond Eucharistieviering <i>Jesaja 9,1-3.5-6</i> <i>Lucas 2,1-14</i>	Eduard Kimman S.J. Pastoraal team	Françoise Klaassen Schola
woensdag 25 december 10.30 uur	Hoogfeest van Kerstmis Agapèviering <i>Jes. 52,7-10</i> <i>Joh. 1,1-18 of 1,1-5.9-14</i>	Jan van der Wal Koos Wilke	Schola

Deze uitgave is financieel mede mogelijk gemaakt door:

De Vinotheek www.vinotheek.nl

Gommers Nijmegen BV www.gommers.nl

Janssen Repro www.janssenrepro.nl

Reintjes Kaarsen www.reintjes.nl

De KerfAdvocatuur www.dekerfadvocatuur.nl

Bloemisterij Het Molentje www.bloemisterijhetmolentje.nl

Klopper & Kramer Uitvaartcentrum Oud-Mariënboom www.KK.nl

Hoveniersbedrijf Han Janssen v.o.f. www.hanjanssen.nl

Plus Walraven www.plus.nl